

NOVETATS DERIVADES DE LA JURISPRUDÈNCIA DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA DE L'ANY 2023 EN EL TRACTAMENT I CONTROL DE LES DADES PERSONALS¹

Antoni Mut Piña

*Investigador predoctoral de dret civil
Universitat de Barcelona*

1. INTRODUCCIÓ

El fenomen de la digitalització de l'economia i l'ús d'Internet, unit a la creació de sistemes d'anàlisi massiva de dades, han posat en relleu la necessitat imperant de donar una resposta jurídica a les problemàtiques associades al tractament de les dades personals. En aquest context, la Directiva 2002/58/CE,² relativa al tractament de les dades personals i la protecció de la intimitat en el sector de la comunicacions electròniques, té per objectiu garantir els principis consagrats en els articles 7³ i 8⁴ de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea (CDFUE).⁵ Aquesta complementava la Directiva 95/46/CE,⁶ relativa a la protecció de les persones físiques pel que fa al trac-

1. Aquest treball s'ha fet en el marc dels projectes d'investigació següents: «Consumidor, vulnerabilidad y vivienda sostenible» (Programa Nacional de Ciències Socials, Econòmiques i Jurídiques, 2022-2025), ref. PID2021-125149NB-I00, Ministeri de Ciència, Innovació i Universitats; i «Retos del derecho processal» (ReDePro) (ajuts de suport als grups de recerca de Catalunya [SGR], Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca [AGAUR], 2023-2026), ref. 2021 SGR 00991.

2. Directiva 2002/58/CE del Parlament Europeu i del Consell, del 12 de juliol de 2002, relativa al tractament de les dades personals i a la protecció de la intimitat en el sector de les comunicacions electròniques (Directiva sobre la privadesa i les comunicacions electròniques) (*Diario Oficial de las Comunidades Europeas* [DO], núm. L 201 [31 juliol 2002], p. 37; identificador europeu de legislació [*European legislation identifier*, ELI]: <<http://data.europa.eu/eli/dir/2002/58/oj>>).

3. Relatiu al respecte a la vida privada i familiar.

4. Relatiu a la protecció de dades de caràcter personal.

5. Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea (2016), DO, núm. C202 (7 juny 2016), p. 389-405.

6. Directiva 95/46/CE del Parlament Europeu i del Consell, del 24 d'octubre de 1995, sobre la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de les dades personals i sobre la lliure circulació d'aquestes dades (DO, núm. L 281 [23 novembre 1995], p. 31, ELI: <<http://data.europa.eu/eli/dir/1995/46/oj>>).

tament de les dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades, derogada actualment pel Reglament 2016/679,⁷ relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades. Així doncs, juntament amb la Directiva 2016/680⁸ i el Reglament 2018/1725,⁹ els quatre constitueixen un dels marcs de protecció més estrictes de tot el món sobre aquesta qüestió.

L'objectiu d'aquest article és presentar les novetats en matèria de jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) de l'any 2023 que considerem més rellevants en el marc legal de la protecció de dades a la Unió Europea. Per a fer-ho, oferirem una breu descripció de cadascuna de les resolucions, així com una exposició del raonament jurídic seguit pel Tribunal i la seva decisió final. A continuació proporcionem una taula on es resumeixen les sentències que són objecte d'anàlisi.

TAULA 1. Resolucions del TJUE analitzades

<i>Data</i>	<i>Assumpte</i>	<i>País d'origen</i>	<i>Normativa</i>
8 de desembre de 2022	C-460/20	Alemanya	art. 7, 8, 11 i 16 CDFUE art. 17.3a RGD art. 12b i 14.1a Directiva 95/46
30 de març de 2023	C-34/21	Alemanya	art. 88 RGD
4 de maig de 2023	C-487/21	Àustria	art. 15 RGD
22 de juny de 2023	C-579/21	Finlàndia	art. 15 RGD
4 de juliol de 2023	C-252/21	Alemanya	art. 6.1, 9.1, 9.2, 51 i 56 RGD

Font: elaboració pròpia.

7. Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, del 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de les dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades, que deroga la Directiva 95/46/CE (Reglament general de protecció de dades, RGD) (text amb rellevància per a l'espai econòmic europeu [EEE]) (DO, núm. L 119 [4 maig 2016], p. 1; ELI: <<http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>>).

8. Directiva (UE) 2016/680 del Parlament Europeu i del Consell, del 27 d'abril de 2016, relativa a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals per part de les autoritats competents amb fins de prevenció, investigació, detecció o judici d'infraccions penals o d'execució de sancions penals, i a la lliure circulació d'aquestes dades, i per mitjà de la qual es deroga la Decisió marc 2008/977/JAI del Consell (DO, núm. L 119 [4 maig 2016], p. 89-13; ELI: <<http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj>>).

9. Reglament (UE) 2018/1725 del Parlament Europeu i del Consell, del 23 d'octubre de 2018, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de les dades personals per part de les institucions, òrgans i organismes de la Unió, i a la lliure circulació d'aquestes dades, i per mitjà del qual es deroga el Reglament (CE) núm. 45/2001 i la Decisió núm. 1247/2002/CE (text pertinent a efectes de l'EEE) (DO, núm. L 295 [21 novembre 2018], p. 39-98; ELI: <<http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>>).

La temàtica de la protecció de dades té una naturalesa transversal i, doncs, algunes de les qüestions abordades superen l'àmbit del dret privat. No obstant això, amb la finalitat d'oferir una visió holística de les novetats jurisprudencials hem optat per incorporar algunes resolucions que aborden temes típics d'altres àmbits de l'ordenament.

2. ANTECEDENTS FÀCTICS I QÜESTIONS PREJUDICIALS PLANTEJADES

2.1. ASSUMPTE C-460/20¹⁰

Les peticions que susciten el pronunciament del TJUE es presenten en el context d'un litigi entre RE, TU i Google LLC. Els dos primers van sol·licitar a Google, responsable del tractament de dades personals, que eliminés els enllaços i les previsualitzacions de resultats de cerca relacionats amb articles i fotografies que consideraven difamatoris i inexactes, els quals apareixen quan algú busca el seu nom mitjançant el motor de cerca. Les dades i les fotografies es relacionen amb articles publicats per tercers en llocs web que Google indexa en els seus resultats de cerca. Google va rebutjar la sol·licitud mencionada i va fonamentar la seva posició en el context professional dels articles i la seva manca de coneixement sobre la suposada inexactitud de la informació continguda en aquests articles.

El 2015 els demandants en el litigi principal van presentar davant del Tribunal Regional Civil i Penal de Colònia (Landgericht Köln) (Alemanya) una sol·licitud perquè s'ordenés a Google retirar de les seves llistes de resultats de cerca els enllaços als articles controvertits en el litigi principal i deixar de mostrar en forma de previsualitzacions les fotografies que els representaven. Mitjançant una resolució del 22 de novembre de 2017 aquest tribunal va desestimar la sol·licitud. Contra aquesta resolució, els demandants (RE i TU) van presentar una apel·lació davant del Tribunal Superior Regional de l'Ordre Civil i Penal de Colònia (Oberlandesgericht Köln), que també la va rebutjar amb la Sentència del 8 de novembre de 2018.

El tribunal d'apel·lació va destacar la importància especial de la funció específica d'un motor de cerca d'Internet i com aquesta afecta el funcionament d'Internet en la ponderació dels drets i interessos en conflicte. Com que el gestor del motor de cerca no té, en general, cap vinculació legal amb els proveïdors dels continguts indexats i li resulta impossible investigar els fets i avaluar-los tenint en compte l'opinió d'aquests

10. Assumpte C-460/20: pregunta d'una decisió prejudicial plantejada pel Bundesgerichtshof (Alemanya) el 24 de setembre de 2020, TU i RE contra Google LLC (DO, núm. C/443 [21 desembre 2020], p. 11; CELEX: <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:62020CN0460>>).

proveïdors, només està subjecte a obligacions específiques de conducta quan té coneixement, com a conseqüència d'una indicació concreta de l'interessat, d'una vulneració legal flagrant que sigui clarament detectable a primera vista.

A banda, el tribunal d'apel·lació també va indicar que, en la mesura en què sigui necessari prestar atenció decisiva a la precisió del fet que s'al·lega, la càrrega de la prova correspon a l'entitat que sol·licita la retirada dels enllaços. Així doncs, en aquest cas, atès que els mateixos demandants en el litigi principal no podien provar la inexactitud dels fets publicats sobre ells, Google no està obligada a retirar els enllaços que hi porten. Pel que fa a les fotografies mostrades com a previsualitzacions i que acompanyen alguns d'aquests articles, es poden considerar imatges d'actualitat.

En darrera instància el cas arriba al Tribunal Suprem de l'Ordre Civil i Penal (Bundesgerichtshof), que indica que, en essència, el resultat d'aquest recurs passa per la interpretació del dret de la Unió Europea, en particular, dels articles 17.3a RGPD i 12b i 14.1a de la Directiva 95/46.

En aquest sentit, el Bundesgerichtshof decideix suspendre el procediment i plantejar al TJUE les qüestions prèvies següents:

a) Una sol·licitud de retirada d'enllaços formulada per algú en contra del responsable d'un servei de cerca per Internet, pot obtenir tutela judicial davant del proveïdor de continguts quan l'enllaç la retirada del qual se sol·licita condueix a un contingut que conté afirmacions de fets i judicis de valor la veracitat de les quals és negada per l'interessat?

b) En el cas d'una sol·licitud de retirada d'enllaços s'ha d'atendre també la previsualització de fotografies pujades per tercers, tot i que el motor de cerca, en mostrar la imatge de previsualització, ofereix un enllaç que remet a la pàgina web del tercer, però sense identificar-la de manera concreta i sense que el servei de cerca mostri també el context que en resulta?

2.2. ASSUMPT C-34/21¹¹

Les peticions que susciten el pronunciament del TJUE es presenten en el context d'un litigi entre el Ministre d'Educació i Cultura de l'Estat Federat de Hessen (Minister des Hessischen Kultusministeriums) i el Consell de Personal Principal per a

11. Assumpte C-34/21, Sentència del Tribunal de Justícia (Sala Primera) del 30 de març de 2023 (pregunta d'una decisió prejudicial plantejada pel Verwaltungsgericht Frankfurt am Main, Alemanya), Hauptpersonalrat der Lehrerinnen und Lehrer beim Hessischen Kultusministerium contra Minister des Hessischen Kultusministerium (DO, núm. C/179 [22 maig 2023], p. 2; CELEX: <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:62021CA0034>>).

Professors del Ministeri de Cultura de Hesse (Hauptpersonalrat der Lehrerinnen und Lehrer beim Hessischen Kultusministerium) en relació amb l'establiment per part del primer d'un marc legal i organitzatiu per a l'ensenyament escolar durant la pandèmia de la COVID-19 que permetia la transmissió en directe de les classes mitjançant videoconferència per als estudiants que no podien assistir-hi en persona. Per a protegir les dades personals dels estudiants, es requeria el seu consentiment, o el dels seus pares en cas que fossin menors d'edat, per a connectar-se al servei de videoconferència. No obstant això, no es requeria el consentiment dels docents per a la seva participació en el servei.

El Comitè Principal del Personal Docent del Ministeri d'Educació i Cultura de l'Estat Federat de Hessen va presentar davant del Tribunal Contenciós Administratiu de Wiesbaden una demanda en la qual qüestionava que la transmissió en directe de les classes per videoconferència no estigués subjecta al requisit del consentiment dels docents. El Ministre d'Educació i Cultura de l'Estat Federat de Hessen va argumentar respecte a aquesta qüestió que la transmissió de dades personals que implica la difusió en directe de les classes per videoconferència estava protegida per la legislació estatal i no requeria el consentiment dels docents.

En aquest sentit, el Tribunal Contenciós Administratiu de Wiesbaden va expressar dubtes sobre la compatibilitat de la legislació estatal amb les normes establertes per l'RGPD en relació amb la protecció dels drets i les llibertats dels treballadors en l'àmbit laboral; en especial, sobre si la legislació estatal complia o no amb les exigències de l'RGPD en relació amb la protecció de les dades personals dels treballadors i sobre si una simple referència als principis de l'RGPD en la legislació estatal era suficient per a complir amb les disposicions de l'RGPD. Per tant, el Tribunal va decidir remetre al TJUE les qüestions prejudicials següents:

a) S'ha d'interpretar l'article 88.1 RGPD en el sentit que, perquè una disposició legislativa constitueix una norma més específica per a garantir la protecció dels drets i les llibertats en relació amb el tractament de les dades personals dels treballadors en l'àmbit laboral, als efectes de l'esmentat article 88.1 RGPD, ha de satisfer les exigències imposades per l'article 88.2 RGPD en relació amb aquestes disposicions?

b) Es pot seguir aplicant, tot i així, una norma nacional quan sigui clar que no compleix amb les exigències imposades per l'article 88.2 RGPD?

2.3. ASSUMPTE C-487/21¹²

El litigi principal es relaciona amb una sol·licitud feta per F. F. a l'agència d'assessorament comercial CRIF GmbH, que proporciona informació sobre la solvència de tercers i a qui va demanar l'accés a les seves dades personals conforme a l'RGPD. L'agència li va proporcionar una llista resumida de les dades en lloc d'una còpia completa dels documents que contenen les seves dades. L'individu va considerar que, en virtut de l'article 15 RGPD, tenia dret a rebre còpies de documents complets i va presentar una queixa, que va ser desestimada. Arran d'això, el remitent va presentar davant de l'Autoritat de Protecció de Dades Austríaca (Österreichische Datenschutzbehörde) una reclamació en què al·legava que la resposta donada a la seva sol·licitud era incompleta i, en particular, que el responsable del tractament havia de facilitar-li una còpia de tots els documents, incloent-hi els correus electrònics i els extractes de bases de dades que contenen les seves dades personals. L'autoritat austríaca va desestimar la sol·licitud perquè va considerar que el responsable del tractament de les dades no havia vulnerat el dret d'accés. Això va portar F. F., finalment, a recórrer a la via judicial.

A l'hora de resoldre, el tribunal d'origen té dubtes per a determinar si l'obligació de proporcionar una còpia de les dades personals implica la transmissió de documents complets o la d'extractes de bases de dades i si el concepte d'*informació* inclou dades addicionals, com ara metadades. En concret, les preguntes plantejades pel tribunal al TJUE es refereixen principalment a la interpretació de l'article 15 RGPD. Així doncs, es qüestiona si el terme *còpia* inclou diversos formats, com ara fotocòpies, facsímils o còpies electròniques, si l'article 15.3 RGPD garanteix el dret general dels interessats a rebre còpies completes de documents que continguin les seves dades personals, i si la definició d'*informació* en el context de l'article 15 RGPD inclou no només dades personals, sinó també altres elements, com ara metadades relacionades amb les dades personals. Les qüestions plantejades pel Tribunal són resumidament aquestes:

a) La paraula *còpia* s'ha d'interpretar en el sentit que es refereix a una fotocòpia o a una transcripció (reproducció)?

b) L'article 15, apartat 3, RGPD s'ha d'interpretar en el sentit que inclou un dret subjectiu general d'un interessat al lliurament d'una còpia de documents complets o, en canvi, l'interessat —només— té un dret subjectiu a obtenir una reproducció autèntica de les dades personals a les quals sol·licita accés d'acord amb l'article 15, apartat 1, RGPD?

12. Assumpte C-487/21, Sentència del Tribunal de Justícia (Sala Primera) del 4 de maig de 2023 (pregunta d'una decisió prejudicial plantejada pel Bundesverwaltungsgericht, Àustria), F. F. contra Österreichische Datenschutzbehörde (DO, núm. C/216 [19 juny 2023], p. 8; CELEX: <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:62021CA0487>>).

c) El concepte d'*informació* s'ha d'interpretar en el sentit que es refereix només a «les dades personals objecte de tractament» que es mencionen en l'article 15, apartat 3, primera frase, RGPD?

2.4. ASSUMPT C-579/21¹³

Les peticions que susciten el pronunciament del TJUE s'emmarquen en un litigi entre J. M., un antic empleat i client del banc finès Pankki S que el 2014 va descobrir que les seves dades personals com a client havien estat consultades pel personal del banc entre l'1 de novembre i el 31 de desembre de 2013, i el mateix banc Pankki S. Preocupat per la legalitat d'aquestes consultes, el maig del 2018 el demandant va sol·licitar a Pankki S que li proporcionés informació sobre qui havia consultat les seves dades, les dates i els propòsits d'aquestes consultes.

Pankki S, com a responsable del tractament de dades segons l'RGPD, es va negar a revelar la identitat dels treballadors que van fer les consultes amb l'argument que aquestes dades eren personals dels treballadors. No obstant això, Pankki S va detallar que les consultes es van fer a instàncies del seu servei d'auditoria interna. Va explicar que un client del banc, que va ser assessorat per J. M. mentre treballava al banc, tenia el mateix cognom que J. M., la qual cosa va generar preocupacions sobre possibles conflictes d'interessos. Pankki S va afirmar que aquestes consultes es van dur a terme per a aclarir aquesta qüestió i garantir l'absència de conflictes d'interessos respecte a J. M.

Davant la negativa de Pankki S, el 2020 J. M. va recórrer a l'Oficina del Supervisor de Protecció de Dades de Finlàndia, però la seva sol·licitud va ser denegada perquè es va considerar que els arxius de protocol no eren dades personals relacionades amb l'interessat, sinó amb els treballadors que van tractar les dades. J. M. va apel·lar al tribunal competent contra aquesta decisió.

El tribunal remitent es troba amb la disjuntiva d'haver d'interpretar si el dret d'accés reconegut en l'article 15 RGPD inclou la informació que revela qui, quan i amb quins propòsits va tractar les dades personals de l'interessat, i si això s'estén a les dades de protocol generades durant les operacions de tractament. A més, es planteja si les persones que van fer les consultes de dades personals de J. M. poden ser considerades destinàries de dades personals, cosa que influiria en el dret d'accés.

13. Assumpte C-579/21.; Sentència del Tribunal de Justícia (Sala Primera) del 22 de juny de 2023 (pregunta d'una decisió prejudicial plantejada per l'Itä-Suomen hallinto-oikeus, Finlàndia), J. M. contra Pankki S (DO, núm. C/278 [7 agost 2023], p. 5; CELEX: <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:62021CA0579>>).

També es qüestiona si el fet que el banc operi sota regulacions específiques o que J. M. hagi estat client i empleat del banc al mateix temps, és rellevant en aquest cas. Finalment, el tribunal es planteja si el fet que les dades de J. M. hagin estat tractades abans de l'entrada en vigor de l'RGPD té alguna implicació en l'avaluació del cas. En concret, el tribunal planteja les qüestions prejudicials següents:

a) S'ha d'interpretar el dret d'accés en el sentit que la informació recollida pel responsable del tractament relativa a qui, en quin moment i amb quins fins s'han tractat les dades, no constitueix informació respecte de la qual l'interessat tingui un dret d'accés?

b) En cas afirmatiu, com s'ha d'interpretar la finalitat del tractament en el sentit de l'article 15.1a RGPD pel que fa a l'abast del dret d'accés de l'interessat? És a dir, la finalitat del tractament pot donar lloc a un dret d'accés a les dades de protocol d'usuaris recollides pel responsable del tractament, com, per exemple, la informació sobre dades personals de les persones que duen a terme el tractament, el moment i la finalitat del tractament de dades personals?

c) És rellevant per al procediment el fet que es tracti d'un banc que exerceix una activitat regulada o que J. M. hagi treballat per al banc al mateix temps que n'era client?

d) És rellevant per a l'apreciació de les qüestions anteriors el fet que les dades de J. M. fossin tractades abans de l'entrada en vigor de l'RGPD?

2.5. ASSUMPTE C-252/21¹⁴

Les qüestions prejudicials que donen peu al pronunciament del TJUE s'emmarquen en un litigi entre Meta Platforms Inc. (anteriorment, Facebook Inc.) i el Bundeskartellamt (servei federal de la competència). Meta Platforms gestiona la xarxa social en línia Facebook i altres serveis a la Unió Europea. Facebook finança la seva operació mitjançant publicitat en línia, que es personalitza utilitzant dades d'usuaris recopilades tant dins com fora de la xarxa social. Aquesta recopilació es basa en les condicions generals que els usuaris accepten en registrar-se a Facebook i es relaciona amb dades de fora de Facebook, com ara l'activitat en llocs web i aplicacions de tercers connectats a través de Facebook.

L'Autoritat Federal de Defensa de la Competència a Alemanya va iniciar un procediment contra Meta Platforms, Meta Platforms Ireland i Facebook Deutschland,

14. Assumpte C-252/21, pregunta d'una decisió prejudicial de l'Oberlandesgericht Düsseldorf (Alemanya) presentada el 22 d'abril de 2021, Facebook Inc. i altres contra Bundeskartellamt (DO, núm. C/320 [9 agost 2021], p. 16; CELEX: <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:62021CN0252>>).

i va prohibir-los condicionar l'ús de Facebook al tractament de dades «off Facebook» sense el consentiment dels usuaris. Va argumentar que aquesta pràctica abusava de la posició dominant de Meta Platforms Ireland en el mercat de les xarxes socials en línia, d'acord amb l'article 19.1 de la Llei de defensa de la competència. A més a més, segons l'Autoritat Federal, aquestes condicions generals, com a conseqüència d'aquesta posició dominant, són abusives, ja que el tractament previst de les dades fora de Facebook no és conforme als valors inherents a l'RGPD i, en particular, no pot justificar-se tenint en compte els articles 6.1 i 9.2 d'aquest reglament. Meta Platforms, Meta Platforms Ireland i Facebook Deutschland van impugnar la resolució de l'Autoritat Federal davant del Tribunal Superior Regional de Düsseldorf (Oberlandesgericht Düsseldorf) (Alemanya).

El tribunal alemany (Oberlandesgericht Düsseldorf), en el context del litigi, planteja diverses preguntes al TJUE sobre la conformitat amb l'RGPD i la competència de les autoritats nacionals de defensa de la competència per a controlar el compliment de l'RGPD. Al mateix temps, també qüestiona si la recopilació i l'ús de dades fora de Facebook constitueixen un tractament de dades sensibles, si Meta Platforms Ireland pot invocar interessos legítims o la necessitat d'execució d'un contracte per a justificar aquesta recopilació, i si és possible obtenir un consentiment vàlid dels usuaris atesa la posició dominant de l'empresa.

3. PRONUNCIAMENTS I ARGUMENTS DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

3.1. SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA (GRAN SALA) DEL 8 DE DESEMBRE DE 2022¹⁵

En primer lloc, el Tribunal examina si la retirada d'enllaços d'un motor de cerca està condicionada a un aclariment provisional de l'exactitud d'un contingut indexat en relació amb la sol·licitud de retirada d'enllaços (paràgraf [§] 48). Amb caràcter preliminar, el TJUE recorda que l'activitat d'un motor de cerca es qualifica com a tractament de dades personals i que el gestor del motor és responsable d'aquest tractament (§ 49), tal com ha asseverat en multitud de sentències.¹⁶ En aquest sentit, destaca la importància del gestor del motor de cerca en la difusió d'informació en línia i la

15. Sentència del Tribunal de Justícia del 8 de desembre de 2022, TU i RE contra Google LLC, assumpte C-460/20 (ECLI:EU:C:2022:962, <<https://e-justice.europa.eu/ecli/ECLI:UE:C:2022:962>>).

16. En aquest sentit, vegeu les sentències del 13 de maig de 2014, Google Spain i Google, assumpte C-131/12, EU:C:2014:317, punt 41, i del 24 de setembre de 2019, GC i altres (retirada d'enllaços a dades sensibles), assumpte C-136/17, EU:C:2019:773, punt 35.

necessitat de protegir els drets fonamentals relacionats amb la privadesa i la protecció de dades.

El Tribunal afirma que, tot i que l'article 17 RGPD regula el dret a l'oblit, aquest dret s'ha d'equilibrar amb el dret a la llibertat d'informació (§ 54). Així doncs, el gestor d'un motor de cerca que rep una sol·licitud de retirada d'enllaços ha de comprovar si la inclusió de l'enllaç que dirigeix a la pàgina web en qüestió en la llista de resultats obtinguda després d'una cerca feta a partir del nom de l'interessat és necessària per a l'exercici del dret a la llibertat d'informació dels internautes potencialment interessats a accedir a aquesta pàgina web mitjançant aquesta cerca, llibertat que és garantida per l'article 11 del Conveni Europeu per a la Protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamentals (§ 55). Aquesta idea posa de manifest que el dret a la protecció de les dades personals no constitueix un dret absolut, sinó que, com subratlla el considerant 4 d'aquest reglament, ha de ser considerat en relació amb la seva funció en la societat i ha de mantenir l'equilibri amb altres drets fonamentals, d'acord amb el principi de proporcionalitat (§ 56).

En aquest sentit, s'ha d'avaluar si el dret de l'interessat que es retiri l'enllaç preval sobre els interessos legítims dels internautes potencialment interessats a tenir accés a la informació en qüestió (§ 62). Així doncs, quan l'interessat desenvolupa una vida pública, ha de mostrar un grau afegit de tolerància, tal com es desprèn de la jurisprudència del TEDH (§ 63). També cal tenir en compte l'exactitud de la informació (§ 64).

Arribats a aquest punt, cal determinar si correspon a l'interessat l'obligació d'aportar informació que permeti comprovar la veracitat i l'exactitud de la informació continguda en els enllaços o bé si ha de ser el motor de cerca qui ha d'acreditar-ne per ell mateix l'exactitud (§ 67).

El TJUE, en aquest sentit, determina que qui sol·licita la retirada d'enllaços a causa de la inexactitud del contingut indexat, ha d'acreditar la inexactitud manifesta de la informació que figura en aquest contingut o, almenys, d'una part d'aquesta informació que no sigui menor al conjunt del referit contingut (§ 68). El gestor, doncs, no pot quedar obligat, a l'efecte de determinar la procedència de la sol·licitud de retirada d'enllaços, a exercir un paper actiu en la cerca d'elements de fet que no estiguin fonamentats per aquesta sol·licitud (§ 70). D'acord amb el parer del Tribunal, aquesta obligació, com que obligaria el gestor del motor de cerca a contribuir a acreditar per si mateix l'exactitud o inexactitud del contingut indexat, faria recaure sobre aquest una càrrega que excedeix el que raonablement se n'ha d'esperar ateses les seves responsabilitats, competències i possibilitats (§ 71). De tota manera, per a evitar que recaigui sobre aquesta persona una càrrega excessiva que pugui menyscar l'efecte útil del dret a la retirada d'enllaços, únicament li pertoca aportar les proves que, tenint en compte les circumstàncies del cas concret, se li pugui exigir raonablement que busqui per tal d'acreditar aquesta inexactitud manifesta (§ 68).

Així doncs, en cas que qui hagi formulat una sol·licitud de retirada d'enllaços apporti proves pertinents i suficients que siguin idònies per a fonamentar la seva sol·licitud i que acreditin la inexactitud manifesta de la informació que figura en el contingut indexat, el gestor del motor de cerca estarà obligat a accedir a aquesta sol·licitud de retirada d'enllaços (§ 72). Només si la inexactitud de la informació no resulta manifesta a la vista de les proves subministrades per l'interessat, el gestor del motor de cerca no estarà obligat, si no intervé una resolució judicial, a accedir a aquesta sol·licitud de retirada d'enllaços (§ 73). Tanmateix, quan, per les seves característiques, la informació en qüestió pugui contribuir a un debat d'interès general, escau, tenint en compte el conjunt de les circumstàncies del cas, concedir una importància particular al dret a la llibertat d'expressió i d'informació.

En aquest sentit, el TJUE respon, a la primera qüestió prejudicial plantejada, que l'article 17.3a RGPD s'ha d'interpretar en el sentit que una sol·licitud de retirada d'enllaços dirigida al gestor d'un motor de cerca perquè se suprimeixi de la llista de resultats d'una cerca l'enllaç a un contingut que inclou afirmacions fàctiques que la persona que ha formulat la sol·licitud considera inexactes, no està condicionada a un aclariment provisional de la qüestió de l'exactitud del contingut indexat en el marc d'un recurs interposat per aquesta persona contra el proveïdor de continguts (§ 77).

Respecte a la previsualització d'imatges que acompanyin aquesta notícia, el Tribunal indica que per tal de ponderar la sol·licitud de retirada d'enllaços cal considerar el valor informatiu d'aquestes fotografies amb independència del context de la seva publicació a la pàgina web de què procedeixin, però s'ha de tenir en compte qualsevol element textual que acompanyi directament aquestes fotografies en els resultats de la cerca i pugui donar llum sobre el seu valor informatiu (§ 108).

3.2. SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA (SALA PRIMERA) DEL 30 DE MARÇ DE 2023¹⁷

En essència, la qüestió del cas és determinar si l'article 88 RGPD s'ha d'interpretar en el sentit que una norma, per a poder ser qualificada de norma més específica als efectes de l'apartat 1 d'aquest article, ha de complir les condicions imposades per l'apartat 2 del mateix article esmentat.

D'acord amb la posició del TJUE, la interpretació d'una disposició del dret de la Unió requereix tenir en compte no només el seu contingut, sinó també el context

17. Sentència del Tribunal de Justícia del 30 de març de 2023, Hauptpersonalrat der Lehrerinnen und Lehrer beim Hessischen Kultusministerium contra el Minister del Hessischen Kultusministerium, assumpte C-34/21 (ECLI:EU:C:2023:270, <<https://e-justice.europa.eu/ecli/ECLI:EU:C:2023:270>>).

en què s'inscriu, així com els objectius i la finalitat que persegueix l'acte de què forma part (§ 60). Pel que fa a l'article 88.1 RGPD, de l'ús de l'expressió «més específiques» es desprèn, en primer lloc, que les normes a què fa referència aquesta disposició han de tenir un contingut normatiu propi de l'àmbit regulat i diferent de les regles generals de l'RGPD (§ 61). En aquest cas, el contingut normatiu diu que cal protegir els drets i les llibertats dels treballadors en relació amb el tractament de les seves dades personals en l'àmbit laboral (§ 62).

L'article 88.2 RGPD disposa que les normes establertes sobre la base del seu article 88.1 han d'incloure mesures adequades i específiques per a preservar la dignitat humana dels interessats, així com els seus interessos legítims i els seus drets fonamentals, i han de prestar una atenció especial a la transparència del tractament, a la transferència de les dades personals dins d'un grup empresarial o d'una unió d'empreses dedicades a una activitat econòmica conjunta, i als sistemes de supervisió dels llocs de treball (§ 64).

En aquest sentit, el Tribunal considera que aquestes regles no poden limitar-se a repetir les disposicions d'aquesta regulació que estableixen les condicions de la legalitat del tractament de les dades personals i els principis d'aquest tractament, o simplement fer referència a aquestes condicions i principis (§ 71), sinó que han de buscar protegir els drets i les llibertats dels empleats en relació amb el tractament de les seves dades i han d'incloure mesures adequades i específiques per a protegir la dignitat humana, els interessos legítims i els drets fonamentals de les persones afectades.

Així doncs, el Tribunal observa que aquestes disposicions nacionals, que sotmeten el tractament de les dades personals dels empleats a la condició que aquest tractament sigui necessari per a determinats fins relacionats amb l'execució de la relació laboral, semblen repetir la condició de licitud general ja establerta en l'RGPD, sense afegir una norma més específica en el sentit de l'article 88.1 d'aquesta regulació. Si el tribunal remitent considera que aquestes disposicions nacionals no compleixen les condicions i els límits establerts en l'article 88 RGPD, en principi hauria de desestimar-les. D'acord amb el principi de primacia del dret de la Unió Europea, en absència de normes més específiques que compleixin les condicions i els límits prescrits per l'article 88 RGPD, el tractament de dades personals en contextos laborals, tant en el sector privat com en el públic, està regulat directament per les disposicions d'aquesta regulació (§ 83 i 84).

Així doncs, en cas que l'òrgan jurisdiccional remitent arribi a la conclusió que les disposicions nacionals relatives al tractament de dades personals en l'àmbit laboral no respecten les condicions i els límits establerts en els apartats 1 i 2 de l'article 88 RGPD, haurà de comprovar, a més, si aquestes disposicions constitueixen una de les bases jurídiques considerades en l'article 6.3 RGPD, en relació amb el seu considerant 45, que compleix les exigències establertes en el mateix RGPD. Si és així, no s'ha d'excloure l'aplicació de les disposicions nacionals (§ 88).

D'acord amb la resolució del TJUE, s'ha d'interpretar, en aquest sentit, que l'aplicació de disposicions nacionals adoptades per a garantir la protecció dels drets i les llibertats dels treballadors pel que fa al tractament de les seves dades personals en l'àmbit laboral, s'ha d'excloure quan aquestes disposicions no respectin les condicions i els límits establerts en els apartats 1 i 2 de l'article 88 RGPD (§ 89).

3.3. SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA (SALA PRIMERA) DEL 4 DE MAIG DE 2023¹⁸

En aquesta sentència el TJUE ha de delimitar, en essència, el contingut del deure de facilitar la informació personal dels interessats que la sol·licitin als responsables del tractament, dret que recull explícitament l'article 15 del Reglament 2016/679. El TJUE vincula l'exercici d'aquesta pretensió a l'exercici dels altres drets recollits en el Reglament (dret a l'oblit i dret de rectificació, entre d'altres). Per tant, l'extensió i l'abast de les definicions i el contingut de la informació que s'ha de facilitar, queden lligats al paper d'aquesta en l'exercici de la resta de drets reconeguts als interessats en el Reglament.

Per a arribar a aquesta posició, en primer lloc el Tribunal fa una interpretació literal, sistemàtica i teleològica de la primera frase de l'article 15.3 RGPD, que estableix, com hem indicat, el dret del titular de les dades a obtenir una còpia de les seves dades personals sotmeses a un tractament (§ 22-24).

En aquest sentit, el TJUE fa els aclariments següents. Per *còpia* cal entendre la reproducció o transcripció autèntica d'un original, de manera que una descripció purament general de les dades objecte de tractament i una remissió a categories de dades personals no es corresponen amb aquesta definició (§ 21), i per *dades personals* cal entendre *tota informació sobre una persona física identificada o identificable*. També precisa que es considerarà persona física identificable tota persona la identitat de la qual es pugui determinar directament o indirectament, en particular mitjançant un identificador, com ara un nom, un número d'identificació, dades de localització, un identificador en línia o un o diversos elements propis de la identitat física, fisiològica, genètica, psíquica, econòmica, cultural o social de la persona esmentada (§ 22).

A continuació, el Tribunal afirma que l'ús de l'expressió «tota informació» en la definició del concepte de *dades personals* evidencia l'objectiu d'atribuir a aquest concepte un significat molt ampli, que pot incloure tot tipus d'informació, tant objectiva com subjectiva, en forma d'opinions o d'apreciacions, sempre que siguin «so-

18. Sentència del Tribunal de Justícia del 4 de maig de 2023, F. F. contra Österreichische Datenschutzbehörde i CRIF GmbH, assumpte C-487/21 (ECLI:EU:C:2023:369, <<https://e-justice.europa.eu/ecli/ECLI:EU:C:2023:369>>).

bre» la persona en qüestió (§ 23). I, en relació amb el caràcter «identificable» d'una persona física, diu que, d'acord amb el considerant 26 del Reglament, s'han de tenir en compte «tots els mitjans, com la singularització, que raonablement pugui utilitzar el responsable del tractament o qualsevol altra persona per identificar directament o indirectament la persona física» (§ 25). Finalment, d'acord amb la postura del TJUE, cal entendre el terme *tractament*, tal com es defineix en l'article 4.2 RGPD, en un sentit ampli (§ 27).

Per tant, després d'analitzar el text literal de l'article 15.3 RGPD, el TJUE afirma que confereix a l'interessat el dret a obtenir una reproducció autèntica de les dades personals, enteses en un sentit ampli, que siguin objecte d'operacions que s'han de qualificar de tractament per part del responsable d'aquest (§ 28).

Com es pot veure, el TJUE fa una interpretació força àmplia dels termes que integren la delimitació del dret a sol·licitar informació de l'article 15 RGPD. Aquesta concreció de la terminologia el porta a afirmar que el dret a obtenir del responsable del tractament una còpia de les dades personals objecte de tractament implica que es lliuri a l'interessat una reproducció autèntica i intel·ligible de totes aquestes dades i inclou el dret a obtenir una còpia dels extractes dels documents, o fins i tot dels documents sencers, o els extractes de bases de dades, que continguin, entre d'altres, aquestes dades, si el lliurament de tal còpia és indispensable per a permetre a l'interessat exercir efectivament els altres drets que li confereix aquest Reglament (§ 45). En particular, el TJUE esmenta com a tals: el dret de rectificació, el dret de supressió («dret a l'oblit») i el dret a la limitació del tractament, reconeguts, respectivament, en els articles 16, 17 i 18 RGPD, el dret d'oposició al tractament de les pròpies dades personals, considerat en l'article 21 RGPD, així com el dret a recórrer pels danys soferts, previst en els articles 79 i 82 RGPD (§ 35).

A més a més, el Tribunal defensa aquesta mateixa posició respecte a la dicotomia si el terme *informació* que considera el Reglament es refereix exclusivament a les dades personals de les quals el responsable del tractament ha de facilitar una còpia d'acord amb la primera frase d'aquest apartat, o bé si es remet també a tota la informació esmentada en l'apartat 1 d'aquest article, o fins i tot si inclou elements que van més enllà, com ara les metadades. En aquest sentit, afirma que l'article 15.3, tercera frase, RGPD fa referència únicament a les dades personals (§ 49). Per tant, aquesta disposició no crea un dret diferent del d'obtenir una reproducció autèntica i intel·ligible d'aquestes dades que permeti exercir efectivament els drets que li confereix aquest reglament (§ 50). Així doncs, s'ha d'interpretar en el sentit que el concepte d'*informació* que considera es refereix exclusivament a les dades personals de les quals el responsable del tractament ha de facilitar una còpia d'acord amb l'article 15.1 RGPD.

3.4. SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA (SALA PRIMERA) DEL 22 DE JUNY DE 2023¹⁹

El TJUE torna a haver de delimitar el contingut del dret a l'accés a la informació recollit en l'article 15 RGPD. En aquest cas, ha de determinar si la informació relativa a operacions de consulta de dades personals d'una persona —les dates i fins d'aquestes operacions, així com la identitat de les persones físiques que les van dur a terme— constitueix part de la informació que aquesta persona té dret a obtenir del responsable del tractament en virtut de la disposició esmentada (§ 37).

Com hem indicat anteriorment, l'article 15.1 RGPD estableix que l'interessat té dret a obtenir del responsable del tractament la confirmació que s'estan tractant o no dades personals que el concerneixen i, en cas que s'estiguin tractant, té dret d'accés a les dades personals i a la informació relativa, en particular, a les finalitats del tractament i als destinataris o a les categories de destinataris als quals es van comunicar o seran comunicades aquestes dades personals. Respecte a la delimitació i la definició dels termes de l'article 15 RGPD, el TJUE es remet, bàsicament, a la Sentència del 4 de maig de 2023, que hem analitzat en l'apartat anterior (§ 42, 43, 45, 46 i 48). Per tant, de l'anàlisi textual de l'article 15.1 RGPD i dels conceptes que recull es desprèn que el dret d'accés que aquesta disposició reconeix a l'interessat es caracteritza per l'ampli abast de la informació que el responsable del tractament de les dades ha de facilitar a aquesta persona (§ 49).

Una vegada analitzat el context en què s'inscriu l'article 15 RGPD (§ 50-53), el TJUE acaba per considerar que, en essència, constitueix una de les disposicions que tenen per objecte garantir, a favor de l'interessat, la transparència dels modes de tractament de les dades personals. Una interpretació que, d'acord amb el parer del Tribunal, es troba en consonància amb els objectius de la Directiva (§ 54). Malgrat això, en virtut del considerant 4 RGPD el dret a la protecció de les dades personals no és un dret absolut, ja que s'ha de considerar en relació amb la seva funció en la societat i s'ha de mantenir l'equilibri amb altres drets fonamentals (§ 78).

Així doncs, com que en el cas objecte d'anàlisi estem davant d'un conflicte entre, d'una banda, l'exercici del dret d'accés, que ha de garantir l'eficàcia dels drets reconeguts per l'RGPD a l'interessat, i, de l'altra, els drets o les llibertats d'altres persones (recordem que l'interessat sol·licita que el responsable del tractament li comuniqui la informació relativa a la identitat dels empleats), cal fer una ponderació entre els drets i les llibertats en qüestió. En aquest sentit, el TJUE afirma que sempre que sigui possible s'ha d'optar per modalitats que no vulnerin els drets o les llibertats dels altres, i cal tenir present que, com es desprèn del considerant 63 RGPD, el fet de tenir en

19. Sentència del Tribunal de Justícia del 22 de juny de 2023, procediment portat a terme per J. M., assumpte C-579/21 (ECLI:EU:C:2023:501, <<https://e-justice.europa.eu/ecli/ECLI:EU:C:2023:501>>).

compte els drets o les llibertats dels altres no ha de tenir com a resultat la negativa a prestar tota la informació a l'interessat (§ 80). Així doncs, per al cas que l'interessat consideri que la informació comunicada pel responsable del tractament és insuficient per a permetre-li dissipar els dubtes que alberga quant a la licitud del tractament de què han estat objecte les seves dades personals, disposa, sobre la base de l'article 77.1 RGPD, referent al dret a presentar una reclamació davant l'autoritat de control (§ 81), que l'article 15.1 RGPD s'ha d'interpretar en el sentit que la informació relativa a operacions de consulta de dades personals d'una persona, incloent-hi les dates i els fins d'aquestes operacions, constitueix informació que aquesta persona té dret a obtenir del responsable del tractament en virtut d'aquesta disposició (§ 82).

Per altra banda i en relació amb el fet que l'interessat fos client i alhora treballador de l'empresa responsable de les dades, atès l'àmbit d'aplicació del dret d'accés que preveu l'article 15.1 RGPD, cap disposició d'aquest reglament no distingeix en funció de la naturalesa de les activitats del responsable del tractament o de la condició de la persona les dades personals de la qual són objecte de tractament (§ 85). L'article 15.1 RGPD s'ha d'interpretar en el sentit que el fet que el responsable del tractament desenvolupi un negoci bancari en el marc d'una activitat reglada i que la persona les dades personals de la qual van ser tractades en la seva condició de client del responsable del tractament també fos empleada d'aquest responsable, no influeix, en principi, en l'abast del dret de què gaudeix aquesta persona en virtut de la disposició esmentada (§ 89).

3.5. SENTÈNCIA DEL TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA (SALA GRAN) DEL 4 DE JULIOL DE 2023²⁰

En aquesta sentència es tracta, per una banda, si els articles 51 i següents RGPD s'han d'interpretar en el sentit que una autoritat de defensa de la competència d'un estat membre pot concloure, en el marc de l'examen d'un abús de posició dominant per part d'una empresa, d'acord amb l'article 102 del Tractat de Funcionament de la Unió Europea (TFUE), que les condicions generals del servei de la dita empresa relatives al tractament de les dades personals i l'aplicació d'aquestes condicions no són conformes a l'RGPD (§ 32).

En aquest sentit, el TJUE estableix que una autoritat de defensa de la competència està sotmesa al compliment del deure de cooperació sincera amb les autoritats de protecció de dades. Així doncs, aquesta autoritat pot determinar, en el context de

20. Sentència del Tribunal de Justícia del 4 de juliol de 2023, Meta Platforms Inc. i altres contra Bundeskartellamt, assumpte C-252/21 (ECLI:EU:C:2023:537, <<https://e-justice.europa.eu/ecli/ECLI:EU:C:2023:537>>).

l'examen d'un abús de posició dominant per part d'una empresa, que les condicions generals d'ús d'aquesta empresa relatives al tractament de les dades personals i a la seva implementació no són coherents amb aquesta normativa, quan aquesta determinació sigui necessària per a establir l'existència d'aquest abús.

Tanmateix, d'acord amb el Tribunal, quan una autoritat de competència identifica una infracció de l'RGPD en el context de la constatació d'un abús de posició dominant, no substitueix les autoritats de supervisió. Així doncs, les disposicions de l'article 55 RGPD s'han d'interpretar en el sentit que, sens perjudici del compliment de la seva obligació de cooperació lleial amb les autoritats de control, una autoritat de defensa de la competència d'un estat membre pot concloure, en el marc de l'examen d'un abús de posició dominant per part d'una empresa, d'acord amb l'article 102 TFUE, que les condicions generals del servei d'aquesta empresa relatives al tractament de dades personals i l'aplicació d'aquestes condicions no són conformes al Reglament esmentat, quan aquesta conclusió sigui necessària per a declarar la existència de tal abús (§ 62).

Una segona qüestió és determinar si l'article 9.1 RGPD s'ha d'interpretar en el sentit que, en cas que un usuari d'una xarxa social en línia consulti llocs d'Internet o aplicacions relacionades amb una o diverses de les categories previstes en aquesta disposició, s'ha de considerar un «tractament de categories especials de dades personals» en el sentit de la disposició esmentada, que, en principi, està prohibit, sens perjudici de les excepcions que preveu l'article 9.2 RGPD (§ 64). I, en essència, s'ha de determinar si, quan un usuari d'una xarxa social introdueix dades en aquests llocs o aplicacions o activa botons de selecció integrats en ells, com ara els botons «m'agrada» o «compartir» o els botons que permeten a l'usuari identificar-se en aquests llocs o aplicacions utilitzant els identificadors de connexió vinculats al seu compte d'usuari de la xarxa social en línia, el seu número de telèfon o la seva adreça de correu electrònic, es considera que els ha fet manifestament públics (§ 65).

Per tal de respondre a aquestes qüestions, el TJUE determina que, en primer lloc, incumbeix a l'òrgan jurisdiccional remitent comprovar si els usuaris interessats tenen la possibilitat de decidir, sobre la base d'una configuració efectuada amb coneixement de causa, si les dades introduïdes en els llocs d'Internet o en les aplicacions en qüestió i les dades resultants de l'activació dels botons de selecció que hi estan integrats, han de ser accessibles al públic en general o, per contra, a un nombre més o menys limitat de persones (§ 81). Així doncs, quan els usuaris interessats tenen efectivament aquesta opció, només es pot considerar que aquests usuaris fan manifestament públiques dades que els concerneixen, en el sentit de l'article 9.2e RGPD, en cas que, quan introdueixen dades voluntàriament en un lloc d'Internet o en una aplicació o hi activen botons de selecció integrats, hagin expressat clarament, sobre la base d'una configuració individual efectuada amb ple coneixement de causa, la seva decisió que aquestes dades siguin accessibles a un nombre il·limitat de persones, qüestió que correspon comprovar a l'òrgan jurisdiccional remitent (§ 82).

En canvi, si no s'ofereix aquesta configuració individual, cal considerar que quan els usuaris introdueixen voluntàriament dades en un lloc d'Internet o en una aplicació o activen botons de selecció integrats en ells i han fet públics manifestament aquestes dades, aquests usuaris han d'haver consentit explícitament, sobre la base d'una informació expressa facilitada per aquest lloc o aquesta aplicació abans de tal introducció o activació, que aquestes dades puguin ser visualitzades per qualsevol persona que tingui accés al lloc esmentat o a la referida aplicació (§ 83). Per tant, l'article 9.2e RGPD s'ha d'interpretar en el sentit que, quan un usuari d'una xarxa social en línia consulta llocs d'Internet o aplicacions, no fa manifestament públiques les dades relatives a aquesta consulta que puguin ser recollides per l'operador d'aquesta xarxa social en línia a través de galetes (*cookies*) o de tecnologies d'emmagatzematge similars.

Al mateix temps, respecte a la transmissió de les dades entre empreses d'un mateix grup, el TJUE estableix que el RGPD s'ha d'interpretar en el sentit que el tractament de dades personals fet per un operador d'una xarxa social en línia i que consisteix en la recopilació de dades dels usuaris d'aquesta xarxa provinents d'altres serveis del grup al qual pertany aquest operador o de la consulta d'aquests usuaris a llocs web o altres aplicacions de tercers, en l'establiment de relacions d'aquestes dades amb els comptes de la xarxa social d'aquests usuaris i en l'ús d'aquestes dades, només es pot considerar necessari per a l'execució d'un contracte en el qual les parts interessades són els mateixos usuaris si aquest tractament és objectivament indispensable per aconseguir un objectiu que forma part de la prestació contractual destinada a aquests usuaris, de manera que l'objecte principal del contracte no es podria assolir sense aquest tractament (§ 125). I, a més a més, estableix que el fet que l'operador d'una xarxa social en línia ocupi una posició dominant en el mercat de les xarxes socials en línia no impedeix, per si mateix, que els usuaris d'aquesta xarxa puguin donar vàlidament el seu consentiment, d'acord amb l'article 4.11 RGPD, per al tractament de les seves dades personals fet per aquest operador (§ 125).